

także w instytucjach tego samego szczebla w innych państwach europejskich, biorąc pod uwagę szczególnie cel rozpatrywanego postępowania, jakim jest zwalczanie zjawiska niepewności zatrudnienia w kraju? W przypadku, gdyby Trybunał nie uznał, że przepisy włoskie są abstrakcyjnie sprzeczne z ramami prawnymi Unii, czy przewidziane w nich środki można uznać za proporcjonalne *in concreto* w stosunku do wspomnianego celu leżącego w interesie ogólnym, jaki ma zostać osiągnięty?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-392/22)

(2022/C 359/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle motywów 3, 32 i 39 rozporządzenia dublińskiego (¹) i w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rozporządzenie to należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązująca między państwami zasada zaufania nie podlega stopniowaniu, a co za tym idzie poważne i systematyczne naruszenia prawa Unii, których dopuszcza się przed przekazaniem potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie w stosunku do obywateli państw trzecich, którzy nie zostali jeszcze przekazani wtórnie na mocy rozporządzenia dublińskiego, stoją bezwzględnie na przeszkodzie przekazaniu do tego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie narusza w sposób poważny i mający charakter systemowy prawo Unii, to działając na podstawie rozporządzenia dublińskiego, przekazujące państwo członkowskie nie może automatycznie opierać się na obowiązującej między państwami zasadzie zaufania, lecz musi wyeliminować wszelkie wątpliwości lub też uprawdopodobnić, że wnioskodawca nie znajdzie się po przekazaniu w sytuacji, która nie odpowiadałaby wymogom wynikającym z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Za pomocą jakich środków dowodowych wnioskodawca może uzasadnić, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego stoi na przeszkodzie jego przekazaniu oraz jakie standardy w zakresie postępowania dowodowego należy przy tym stosować? Czy biorąc pod uwagę zawarte w motywach rozporządzenia dublińskiego odesłania do dorobku prawnego Unii, na przekazującym państwie członkowskim spoczywa obowiązek współpracy lub weryfikacji warunków w państwie, do którego miałoby nastąpić przekazanie, czy też w przypadku poważnych i mających charakter systemowy naruszeń praw podstawowych wobec obywateli państw trzecich konieczne jest uzyskanie od odpowiedzialnego państwa członkowskiego indywidualnych gwarancji, że prawa podstawowe wnioskodawcy zostaną (jednak) uszanowane po jego przekazaniu? Czy odpowiedź na powyższe pytanie byłaby inna, gdyby wnioskodawca miał problemy z przeprowadzeniem dowodu w sytuacji, gdy nie jest on w stanie potwierdzić swoich spójnych i szczegółowych oświadczeń dokumentami, podczas gdy biorąc pod uwagę charakter tych oświadczeń nie można tego od niego oczekiwać?

- 4) Czy odpowiedź na pytania sformułowane w pkt 3 byłaby inna, gdyby wnioskodawca był w stanie uprawdopodobnić, że odwołanie się do organów państwowych lub skorzystanie ze środka zaskarżenia w odpowiedzialnym państwie członkowskim nie będzie możliwe lub skuteczne?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 15 czerwca 2022 r. – EXTÉRIA, s.r.o./Spravíme, s. r. o.

(Sprawa C-393/22)

(2022/C 359/36)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony

Strona powodowa: EXTÉRIA, s.r.o.

Strona pozwana: Spravíme, s. r. o.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 (¹) z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „umowy o świadczenie usług” obejmuje również umowę przedwstępną (pactum de contrahendo), na mocy której strony zobowiązały się do zawarcia umowy przyrzeczonej, która byłaby umową o świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu?

(¹) Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Oilchart International NV/O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV

(Sprawa C-394/22)

(2022/C 359/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Oilchart International NV

Strona pozwana: O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV